Ч. 56. Неділя 24 (11) марта 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвих соймів. — Австро-угорска угода. — З россійскої думи. — Реформа палати льордів в Анґлії.

Стирийский сойм ухвалив буджет на рік 1907. Словінції внесли інтерпеляцию в справі непринимання і неувзгляднювання властями в полудневій Стириї писем в словіньскім язиці. — В моравскім соймі покінчено вчера буджетову дискусию. Сойм ухвалив буджет на рік 1907.

Угорскі часописи доносять з Будапешту, що президент міністрів др. Векерле удав ся вчера до Відня. Вчера рано о год. 10 відбула ся в Будапешті рада міністрів, присьвячена угодовим справам. На тій раді уложено ріжні нові предложеня, котрі нині др. Векерле представить цісареви на окремій авдиенциї. По одержанім дозволї Корони розпічне др. Векерле нові переговори в австрийским правительством. Часописи кажуть, що в тих нових переговорах будуть слідуючі точки: 1) Угорщина не хоче рішучо вязати ся з Австриєю довше як до року 1907; 2) всякі митові і торговельні зобовязаня між Австриєю а Угорщиною можуть мати лише вид торговельного договору; 3) угорске правительство годить ся, аби заключити договор на 10 літ, коли австрийске правительство згодить ся на приняте условий, на які згодили ся Сель і др. Кербер; 4) угорске правительство буде придержувати ся теперішного стану, коли не прийде до иншого договору. Не єсть також виключене, що угорске правительство згодило би ся на продовжене привилею спільного банку австро-угорского аж по рік 1907.

Росийска дума радила вчера над внесенем Родічева о зорґанізоване помочи для населеня навіщеного голодом. Внесене ухвалено значною більшостию голосів. — „Речь" доносить: За почином малоруских послів Гриневича і тов. відбуло ся орґанізацийне засїдане для утвореня в думі клюбу малоруских послів, так як було в думі тамтогорічній. Крім того ухвалено видавати часопись політичну в україньскім язиці, котра має виходити в Петербурзі.— „Товариш" доносить, що положене думи скріпило ся. Висші круги вдоволені з єї поведеня. По відчитаню правительственної заяви, шляхта, зражена відмовою селян купованя більших посілостий, явно переходить на сторону думи, надіючи ся справедливої оцінки землї призначеної думою на парцеляцию між селян.

Конституцийне европейске житє бере свій початок в Анґлії, де вже від початку 13 стол., іменно від оголошеня в р. 1215 королем Іваном без землї т. зв. magna charta libertatum, на основі котрої анґлійский король у всїх важнійших — загально державних справах, мусів вперед засягати призволу прибічної королівскої ради перів. З тої то прибічної ради витворила ся з часом нинїшна палата льордів, до котрої входять всї пери Анґлії, 16 льордів, вибираних перами Шкотиї, 28 льордів, вибираних перами Ірляндиї, 26 духовних льордів — репрезентантів анґлійскої церкви, і 4 льордів, іменованих королем з посеред анґлійских адвокатів, котрі в палатї льордів засїдають в характері фахових репрезентантів судівництва длятого, що анґлійска палата льордів кромі залагоджуваня законодатних функций, становить ще найвисший судовий трибунал для судових справ Великої Британії. Вплив законодатного, анґлійского тїла т. є. палати громад (сюди входять тільки вибрані народом депутати) і палати льордів на горожаньске житє єсть далеко більший як в конституцийних краях континенту, а то з тої причини, що анґлійский парлямент занимає ся не тілько законодавством але також і ухвалюванем т. зв. приватних білїв пр. про вивласнене в якімсь конкретнім случаю і т. п., котрі деинде належать до компетенциї судових взглядно адміністрацийних властий, а навіть, як вже сказано, і виміром спра-

43)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Як би грім вдарив був в келю Мая, не був би директор більше перепудив ся, як тої нешкідливої кульки. Аж остовпів з дива і роззявивши рот та вибалушивши очи, стояв мов би сам собі не вірив. Ще на хвильку перед тим дав би був свою лису голову за то, що до тої келї ніхто не має приступу. Тепер здавало ся ся єму, що єго заведене хтось осоромив і осьмішив.

— Якийсь лист! — повтаряв він счудований. — Якесь письмо!

Лєкок кинув ся як кіт на миш на туту кульочку з хлїба, крутив єї з тріюмфом між пальцями і замуркотів:

— А не казав я, що наші люди мають звязи зі сьвітом.

Радість молодого поліциста перемінила ся, як понятно, в перепуджене старого директора і явну злість.

— Ах! — крикнув він і аж тупав ногами з гніву. — Ах, то мої арештанти переписують ся! Ах, то мої дозорці служать їм за листоносів! Але, аби я так здоров був, що так дальше не буде! — Він пустив ся до дверий, але Лєкок єго задержав:

— Що хочете робити, пане директор!

— Я? Скличу всїх урядників мого заведеня і скажу їм, що між ними єсть якийсь зрадник і що мусять видати менї того чоловіка. Покараю єго примірно! А коли від сеї хвилї до двайцять чотири годин не викриють виновника, то всїх їх повідправляю.

І знов пустив ся до дверий, а Лєкок мусів вже сим разом ужити сили, щоби єго здержати.

— Успокійтесь, пане директор! Майте розум!

— Мушу виновника покарати!

— Я то розумію, але заждіть з тим, аж успокоїте ся! Може бути, що то й ніхто із ваших дозорців не виновитий, лиш що то котрийсь з тих арештантів, котрих уживають до всїлякої послуги і котрі що дня помагають розносити страви.

— То нічо не має до річи!

— Прошу, то значить дуже богато! Коли наробите крику, коли писнете хоч би одно слово, то ніколи не викриємо правди. Зрадник не буде такий дурний, щоби сам себе видав, але то певна річ, що буде мати на стілько розуму, щоби не дати ся зловити. Мусимо мовчати, удавати, що нічого не знаємо і ждати. Заведемо строгий надзір і зловимо злодюгу на сьвіжім вчинку.

Ся рада була так переконуюча, що директор послухав.

— Про мене! — зітхнув він; — буду ще терпеливим. Але таки подивимо ся, що там в тій кульочці.

Лєкок не хотів о тім нічого й чути.

— Я дав пану Зеґміллєрови знати—казав він — що нині буде напевно щось нового і він має ждати на мене в своїй канцеляриї. Я повинен віддати єму ту кульочку, щоби він єї власноручно роздушив.

Директор аж не знав, що собі робити. Був би не знати що дав за то, щоби сю подію затаїти; але о тім не можна було й погадати.

— То ходім до слідчого судиї! — сказав він.

Они пішли а Лєкок старав ся по дорозї що змога пояснити директорови, що він не потребує изза сеї справи так дуже сердити ся, бо то може й справдешне щастє для ходу цілого слїдства. — Коли увійшли до канцеляриї судиї, Зеґміллер і єго секретар посхоплювали ся із своїх крісел. По лици молодого поліциста виділи, що стало ся щось нового.

— Що чувати? — спитав судия трохи занепокоєний.

Замість відповіди поклав Лєкок на бюрко дорогоцінну кульочку з хлїба а в очах судиї побачив похвалу за то, що він єї не роздушив.

В кульочці був звинений маленький пасочок дуже тоненького паперу. Зеґміллер розвинув єго і вигладив на долони. Але ледви кинув оком на него, як вже зморщив брови і вдаривши кулаком об стіл, крикнув:

— Ах, то шифрована карточка!

— Того можна було сподівати ся! — сказав Лєкок спокійно. Він взяв від судиї карточку і читав в голос виписані на ній та повідділювані перетинками числа:

235, 15, 3, 8, 25, 2, 16, 208, 5, 360, 4, 36, 19, 7, 14, 118, 84, 23, 9, 40, 11, 99.

— Ну, то з того не довідаємо ся нічого! — сказав директор.

ведливости в найвисшій інстанциї. Сей вплив анґлійского парляменту єсть ще й тому більший як на европейскім континенті, що Анґлія єсть одинокою тепер монархічною, конституцийною державою, де істнує т. зв. мішана форма правлїня, де отже сувереном себто репрезентантом найвисшої державної власти єсть не король сам, але король і репрезентация народу — парлямент.

В 19 столїтю були часто острі спори між палатою громад а палатою льордів, що нераз мало-що не доводили до революциї, пр. в 1832 р., коли льорди спротивили ся виборчій реформі. В другій половині 19 в. обмежено значно вплив льордів на фінансові справи, з тої причини, що они в своїм кастовім, економічнім інтересї, воювали против міністерияльних фінансових предложень, так що нинї палата льордів не може змінювати фінансових проєктів тілько або приняти без змін, або в цїлости відкинути. В послїдних тиждннях вибух знов новий, дуже сильний спір між обома палатами по причинї реформи шкільництва. Лїберальне міністерство Кемпбеля-Баннермана предложило проект реформи народної школи, котрий вводить нову орґанізацию в народнім шкільництві і усуває від впливу на народну школу анґліканьске духовеньство. Палата послів той проєкт приняла без змін, натомість палата льордів так позмінювала, що він навіть неподібний до первістного міністерияльного предложеня. То дало почин до спору між правительством і палатою послів з одної а палатою льордів з другої сторони. Міністри в своїх промовах на публичних мітинґах і в палатї послів виступали остро против палати льордів, а підчас послїдної дебати над відповідю на престольну мову виступив против льордів сам премієр міністрів Кемпбель-Баннерман. В принятій палатою послів адресї до трону містить ся також катеґоричне домаганє реформи палати льордів. Той загальний рух против палати льордів не остав без впливу. Знайшлись і там люди, котрі під напором публичної опінїї зажадали реформи. Проєкт нової реформи палати льордів предложив льорд Нютон. По думці сего проєкту льорди в Анґлїї повинні виходити так само з вибору як в Шкотії або Ірляндиї, імено пари Анґлїї мають вибирати з поміж себе до палати льордів четверту часть. Право бути вибраним до палати льордів мав би лише той пер, котрий займає високий уряд або через дві каденциї належав до палати послів. Кромі сего король мав би право іменувати найбільше 100 (numerus clausus як тепер в Австриї) досмертних льордів з поміж заслужених людий. Число духовних льордів, що тепер виносить 26, має бути зменшене.

Так виглядає в загальних начерках проєкт льорда Нютона. Проєкт той не вводить нїякої справдішної реформи, бо не обмежує компетенциї льордів і не вдоволить певно демократичних послів, котрі раді би, щоби палата льордів не обмежувала їх рухів. Обмежено тілько число льордів, а впрочім все остало по давному. Хоч як загально незначною єсть та реформа палати льордів, то на анґлїйскі відносини законодатні, котрим незвістні скорі скоки і, де все переводить ся поволи, нераз майже незамітно — та реформа палати льордів являє ся великим кроком вперед, єсть державною квестиєю, котрої остаточне порішенє може наступити навіть по кількох лїтах.

Новинки.

Львів, дня 23 го марта 1907.

— **Іменованя.** П. Мінїстер справ внутрішних іменував концепіста поліциї в Дирекциї поліциї у Львові, Станислава Тавера, комісарем поліциї. — П. Мінїстер скарбу іменував официяла, Генриха Сінкевича управителем маґазину продажи тютюну в Станиславові.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала: Йос. Фінкенталя суплентом ґімн. в Самборі; Фр. Зіса, учителя 4 кл. нар. шк. в Самборі, суплентом учит. семінариї в Самборі; — в народних школах: о. Еміліяна Чернецкого гр. кат. катехитом 6 кл. муж. шк. в Городку, Марию Штрайтову учит. 4-кл. шк. в Самборі, Стан. Шпаковского управ. 2 кл. шк. в Дідушицях вел.. Йос. Процюка упр. 2 кл. шк. в Шульганівцї, Людв. Внуковского в Дублю; — учительками 2-кл. шкіл: Марию Бараньску в Гартї, Ант. Ничаївну в Кадобній і Роз. Хробаківну в Дубровій; — учителями (-льками) 1-клясових шкіл: Омел. Вишомирского в Лавочнім, Юлїю Петринівну в Станькові, Каз. Гологорского в Жупаню, Каз. Глиньову в Садках. Володисл. Косовского в Савчинї, Роз. Сюдаківну в Городку, Стан. Запшала в Стражові, Мих. Крогулецку в Гуґї новій, Прокопа Войткова в Мицові, Мар. Домбровску в Видрній, Андр. Белявского в Темешові, Ольгу Яремкевичївну в Жукотинї, Людв. Поляньску в Золочеві, Кар. Перуцкого в Ісаях, Ів. Мариновича в Воложинові, Тому Янушевского в Олїві Королївцї, Ванду Іжевску в Дубках; — перенесла учителїв: Володим. Кашицкого управителя женьскої школи і Анну Кашицку з Городенки до Рудок, Фр. Богусевича з Рудок до Городенки, Іґн. Хаджая з Городницї до Паївки; — перенесла в стан супочинку: о. Ів. Шалайку в Дрогобичи, Стан. Ярошову в Радомисли і Григ. Сполитакевича в Сїльци беньковім. — Кр. рада шк. порішила будову шкіл при помочи запомоги з краєвого фонду шкільного: 2-клясової в Скородинцях (окр. Чортків), 1-кл. в Вороблику корол (окр. Коросно) і 2-кл. в Кадобній (окр. Калуш); — признала громадї Бавунин (окр. Камінка струм.) беззворотну запомогу 4.000 кор. на купно реальности під школу, а безпроцентові позички на будову шкіл: 9.000 кор. в Останківцях (окр. Коломия), 3.000 кор. в Осташівцях (окр. Зборів).

— **Остереженє перед еміґрациєю.** Мінїстерство внутрішних справ остерігає перед еміґрациєю до бразилїйскої провінциї Багія, де відносини для наших робітників дуже некорисні. А вже зовсїм не повинні туди вибирати ся рільники, котрих там жде крайна нужда і смерть.

— **З зелїзниці.** Рух особовий на шляху Турка-Сянки заведено з днем 23 с. м. на ново; того самого дня заведено також рух товаровий на шляху Стрілки-Топільниця-Соколики з виїмкою стациї Сянки, котра з причини заметелї позістає для надаваня і відбираня посилок замкнена. — З причини заметелий снїгових здержано загальний рух поїздів межи Тернополем а Збаражем та Борками великими а Грималовом аж до відкликаня.

— **Дрібні вісти.** В першій половинї марта с. р померло у Львові 206 осіб, з того більша четвертина, бо 56 в наслїдок туберкулїв легких. — Товариство козалїв в Сулковицях збанкротовало; управителем маси конкурсової єсть др. Клякурка в Мисленицях. — В Ошихлїбах на Буковинї згоріла наслїдком експльозиї кітла горальня Каз. Богдановича. Шкода виносить 30.000 К. — В готели Гутмана при площи Голуховских відобрав собі житє вистрілом з револьвера 45-лїтний Лев Горский, купець з Буська. Причиною мала бути руїна маєткова. Тіло відставлено до заведеня судової медицини. — У Ворохтї згоріла вілля „Пруг“ і вілля радника Луцкого обі з официнами. — В західній Галичинї прибувають ріки так сильно, що грозить повінь. Із Слотвини і Бжеска зажадано помочи, бо грозить повінь Дунайця. З Кракова вислано туди піонїрів. — Петро Чабан, запрошений в гостину до сторожа дому при ул. Коперника ч. 20, Григория Кухарского з нагоди єго іменин, вкрав єму срібний годинник. Чабана арештовано. — Коло рампи зелїзничої на Жовківскій улици сполошив ся вчера кінь господаря з Дорошева, Івана Грабового, в хвили, коли надходив поїзд і повибивав шиби у возї кінного трамваю.

— Алеж чому нї? — запримітив вічно усьміхнений Ґоке.—Нема такого тайного письма, котрого при трохи терпеливости і зручности не можна би відчитати! Є люди, котрі лиш відчитуванєм таких письм займають ся.

— А вжеж — притакнув єму Лекок — і я сам мав давнїйше досить добру в тім вправу.

— Як то? — спитав судия — то ви маєте надію знайти ключ до сего письма?

— З часом може й так, пане судиє!

Він хотїв сховати карточку до кишенї, але Зеґміллєр попросив, щоби їй насамперед придивити ся і бодай попробовати, чи робота буде дуже трудна.

— О, тепер то неоплатить ся — сказав Лекок. — В так короткім часї не можна о тім нїчого сказати.

Але мимо того подивив ся він ще раз на карточку, і добре стало ся, що так зробив, бо нараз лице єму заяснїло і він вдаривши рукою по чолї, відозвав ся:

— Вже маю!

Судия, директор і Ґоке крикнули й собі з дива а може й длятого, що сумнївали ся.

— Я міг би бодай заложити ся о то — додав Лекок осторожно. — Обжалований і єго помічник послугують ся, коли не помиляю ся, системою „подвійної книги“. То річ дуже проста: тоті оба, що переписують ся, умавляють ся, якої книжки будуть уживати, і кождий з них старає ся насамперед роздобути собі по одним примірнику такої книжки того самого накладу. Отже як робить один, щоби подати другому якусь звістку? Отвирає книжку денебудь і виписує число сторони. На сій сторонї потр бує він лиш вишукати потрібні єму слова до висказаня єму своїх гадок. Коли перше відповідне слово єсть двайцяте на тій сторонї, то він пише 20; відтак рахує знов 1, 2, 3 і т. д., аж знайде друге відповідне слово. Коли тото слово шесте, то він пише: 6 і так дальше, аж скінчить свій лист. Отже видите, що має робити той, котрий дістане карточку: він отвирає означену сторону і виписує за кожде число відповідне слово.

— Лїпше вже не можна пояснити! — запримітив судия з признанєм для Лекока.

Як би таким листом обміняли ся дві особи, що позістають на свободі, то скорше би хтось хиба здурів, як дійшов би того, що в нім написано. Ся проста система єсть одинока зовсїм відповідна, бо й найбистроумнїйший чоловік не годен відгадати, яка книжка служить до такої переписки. Але тут маєсь річ зовсїм инакше: Май сидить в арешті і він має лиш одну книжку, піснї Беранжера. Постараймо ся о ту книгу...

Директор був просто одушевлений і відозвав ся:

— Я побіжу сам і принесу!

Але Лекок задержав ще єго рухом руки:

— Передовсїм, пане директор, будьте осторожнї, щоби Май не помітив того, що хтось рушав єго поезиї. Коли вже вернув з проходу, то кажіть єго знову кудись вивести і нехай там побуде доти, доки ми будемо мати єго книжку.

— О, спустіть ся вже на мене! — сказав на то директор.

Він вийшов і поспішив ся так, що в несповна десять мінут вернув знову, вимахуючи вже з далека малою книжочкою формату шіснайцятки.

Дрожачою рукою отворив Лекок сторону 235 і почав числити. Пятнайцяте слово на тій сторонї було: „Я“, третє по тім „подав“, осьме „їй“, двайцятьпяте „вашу“, друге „волю“, шіснайцяте „до відомости“.

Отже вже із тих шести чисел виходило ясно: „Я подав їй вашу волю до відомости“.

Три присутні особи не могли досить надивувати ся зручности Лекока і висказали єму свою похвалу.

— Славно, Лекок! — сказав судия.

— Я би тепер вже й о пять франків не закладав ся на Мая! — подумав собі Гоке.

Лекок числив все ще дальше і небавком опісля міг таким голосом, в котрім пробивала ся очевидна єго внутрішна гордість, відчитати цїлу карточку, на котрій було написано:

„Я подав їй вашу волю до відомости. Она піддає ся їй. Наша безпечність отже не загрожена, ждемо ваших приказів, щоби дальше поступати. Надії! Відваги!“

(Дальше буде).

— **Ще про Фльорка Латку.** Славного героя розбишацкого нападу в пасажу Міколяша, Фльорияна Латку відставлено вчера до суду карного, де єго уміщено в слідчій вязници. До вини однак не признає ся мимо того, що показав місце, де сховав гроші. Щоби вповні очистити ся від вини, розповів він радникови Крайнерови ще слідуючу байку: Довідавши ся, що крім него має ще хтось бути арештований, Латка не хотів, щоби невинні терпіли, отже молив ся щиро до Матери Божої, щоби єму виявила, де суть гроші і закляв ся, що хоч би знав, хто їх вкрав, то не виявить єго. Так молив ся він через три дні, аж послідної ночи около пів до 5 год. рано з'явила ся єму Матір Божа, побула в ним через 5 мінут, сказала, де гроші, але заказала виявити виновників; позволила лиш сказати, що вкрав їх „один з пасажу". — А вже-ж, що той „один з пасажу" не хто иньший, лиш Латка.

— **Соймові запомоги.** Сойм краєвий признав, як ми то вже в части доносили, з краєвого буджету на 1907 р. слідуючі запомоги на рускі цїли: На видавництво руских книжок шкільних 8.000 К, Рус. Тов. педаґоґічному у Львові 2.300 К, Тов. „Просьвіта" у Львові 6.000 К, Наук. Тов. ім. Шевченка на видавництва 12.000 К, оо. Василянам на видавництво 400 К, о. Джулиньскому в Лапшині на вид. „Посланника" і місийних книжочок 800 К, „Обществу ім. Качковского" у Львові 6.000 К, Тов. „Жизнь" у Львові 100 К, Тов. взаїмн. пом. дяків львівскої епархії і станиславівскої епархії по 200 К, СС. Служебницям в Кристинополи 1.000 К, „Народній Лїчници" у Львові 1.000 К, „Рускій Бесїдї" для театру 18.500 К, а на скомплєтоване театр. оркестри 4.000 К, Висшому музичному Інститутови у Львові 2.500 К, для академічних товариств призначив сойм гуртом 3.300 К, для сокільских 9.000 К, для товариств запомоги убогих учеників 2.000 К, для захоронок 10.000 К, які має розділити краєвий Виділ.

— **Снїги і повени.** В многих сторонах середної Европи не перестає снїг падати, хоч теплота зачинає вже підносити ся і впавший снїг топить ся борзо, в наслїдок чого ріки зачинають значно й дуже скоро прибувати, а в многих сторонах грозить вже повінь. З Анштеттен в Дол. Австриї доносять під датою 21 с. м. Нинї перед полуднем лютила ся тут і в цїлій охрестности страшна туча зі снїговицею. При теплотї 5 степенів зачало нараз блискати і гриміти як серед лїта, а небо засунуло ся хмарами так, що настала така темнота, як би то вже сумерк запав і в домах треба було сьвітити. За хвильку цїле місто прибрало зимовий вид улиці. Доми і поля за містом вкрила груба верства снїгу. Аж на другий день показало ся, якої страшної шкоди тота буря наробила; позривані дахи домів, повириван̄і з корінєм дерева сьвідчать найлїпше о єї силї.

З Зальцбурґа знов доносять: Коло Ґастайн скотило ся з гір аж 12 осугів снїгових і засипали всї дороги. Коло Шварцах осуг снїговий викинув із шин 5 ваґонів поїзду особового, але на щастє нікому не стало ся нїчого. В Зальцкаммерґуттї буря поницила всї проводи телєґрафічні. В Ґрабенвальд в Тироли завалила ся від величезної маси стайня, а снїг засипав 30 штук худоби.

На Угорщинї зачинають ріки виливати. Ріка Самош прибула коло Сатмар-Неметі так значно, що піднляла ся на $5^1/_2$ метра висше як звичайно. Люди ратують ся на лодках. — Ріка Яґор в Чехії позаливала многі села. Так само прибуває й Лаба, а коло Авсіґа навіть вже позаливала оба береги.

— **Чорний снїг.** В лютім наспіла була з Каринтиї вість о якійсь дивнім з'явищи: в декотрих сторонах впав був зовсїм чорний снїг і здавало ся, як коли би саджа снїг вкрила. Коли же було лїпше придивити ся тому чорному снїгови, то можна було побачити малесенькі комашки, котрі цїлими міліонами вкривали снїг. Тепер же — як доносять віденьскі ґазети — подає директор др. Ляцель з Цельована слїдуюче поясненє сего з'явища:

Тота нагла чорна закраска снїгу, що нагадує порох з вугля і вкриває від сїчня до марта лїси, сіножати і т. д., походить не від т. зв. „ожеледної блошки", але від величезного множества „чорної снїгової блошки". Єсть то малесенька комашка без крилець, що має з під споду в кадовбі рід таких вилок, котрими може підкидати ся і скакати як блоха. Тота чорна снїгова блошка жиє, здаєсь, не лиш в Каринтиї, але й в цїлій Европі. Чорний снїг запамятали люди від 1673 р., коли то він проявив ся був в Швайцариї. Позаяк тота комашка як і инші подібні знаходять ся й з весни та в лїтї в тім самім місци, де зимою появляють ся, то годі припускати, щоби они спадали зі знїгом або щоби їх вітер заносив. Але длячого тоті малесенькі комашки, не довші як півтора міліметра, появляють ся якраз в зимовій порі, коли в инших комах нема й слїду — се єсть все ще загадкою.

— **Нечувану бучу** викликали вчера в домі при ул. Личаківскій ч. 43 два бетонярі, Иосиф Мразек і Стефан Мадзевич. Они направляли канал в тій каманици а діставшись якимсь способом до пивниці, вкрали звідтам пять фляшок меду і сховали під сходи. Властитель реставрациї в тій каменици, Герман Геллер, переходячи случайно, побачив фляшки під сходами і пізнав, що то єго фляшки і забрав їх до шинку. Тодї то розлючені бетонярі впали з криком до шинку а Мадзевич зайшовши Геллера з заду, вдарив єго так сильно по голові, що той аж зімлїв і впав на землю. Напастники повибивали відтак зелїзними дручками всї шиби, поницили всю знадобу і виломили двері та наробили взагалї шкоди на 200 К. Обох авантурників арештовано.

— **Де два бють ся,** там третий сьміє ся, — каже приповідка; тимчасом видко, що приповідка не завсїгди містить ся в собі непохитну правду. Вчерашний досьвід львівского купця п. Рапа може послужити за доказ, що конець згаданої приповідки може бути якраз противний і звучати: там третий плаче. Герман Тіґер, помічник у Б. Рапа, властителя склепу при ул. Краківскій, розпочав вчера сварку з якимсь незнакомим. Побачив то Рап і хотів помирити спорячих. Однак ледви приступив до них, як незнакомий вдарив єго кулаком два рази в губи а третий раз в лице і втїк.

— **Арештоване вломника.** У Відни арештовано оногди Людвика Коса, котрий допустив ся численних крадежий з вломом у Львові у пнї Штенґльової, в Станиславові у банкіра Корабліґа і в Чернівцях в мінеральній конторі Люттінґера. Вломник той має 36 лїт, єсть помічником торговельним а поліция львівска слїдила за ним під іменами Людвик Кос, по правдї Сібістрович, фальшиво Кароль Плятте. У Відни мешкав він під фальшивим призвищем Альойсія Больцера Рабунку у Львові у пнї Штенґльової допустив ся він ще 10. цьвітня 1905 року.

† **Померли:** О. Григорий Тимяк, парох в Березові вижнім пістиньского деканату, помер нагло в Коломиї 19 с. м. в 77 році житя а 51 сьвященьства. Смерть наслїдком удару серця заскочила покійного на передвиборчих зборах мужів довіря з яблонівского судового повіту. Нарада почала ся по 12 год. в полудне; проводив о. Тимяк. По замкненю нарад о 4 г. о. Тимяк, сходячи із естради, повалив ся нагло на землю. Присутні метнули ся підмати єго, але побачили, що о. Тимяк не жиє. Прикликаний лїкар ствердив смерть наслїдком удару серця. Тїло зложено в салї „Міщаньскої читальнї", де саме відбувала ся нарада, а потім перевезено до Шепор, де єго похоронено. — Осип Карачевский, вислужений секретар окружного суду в Бережанах, помер дня 21-го с. м. в 61 м році житя. — Николай Харжевский, укінчений студент фільософії, упокоїв ся дня 20 с. м. в домі родичів в Сопові коло Коломиї, по довгій нирковій недузї в 27-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 23 марта. Wiener Ztg. оголосила санкцию закона зміняючого постанови о заосмотреню вдовиць і сиріт по офіцирах, урядниках войскових, ґажистах і т. д.

Відень 23 марта. Вчерашні переговори межи майстрами пекарскими а челядию не довели до нїчого. Постановлено завести дальші переговори в недїлю на основі сформулованих жадань челяди.

Будапешт 23 марта. (У. Б. Кор.) До клюбу независимости прибула вчера музулманьска депутация з Босни; дякувала партиї за єї становище в Делеґациях в користь церковної і політичної независимости Босни.

Чернівцї 23 марта. По оногдашній стичці в Міґайлянах межи селянами а войском румуньским, підчас котрої убито 1 селянина а 3 зранено, настав там спокій. Наплив втїкачів, з котрих 2500 знаходить ся в Сучаві і Іцканах, зменшає ся. Положенє в Бурдуженї значно поправило ся і настало успокоєне.

Варшава 23 марта. Незвістний чоловік стрілив на улици до переходячого комісаря, але хибив, за то куля убила якогось, що розносив ґазети. Настав великий переполох. Виновник замаху — в хвили коли єго зловлено — стрілив собі в рот і убив ся.

Вашинґтон 23 марта. Войска Сан Сальвадору і Гондурас мали в битві під Намісік 1000 погибших. Секретар державний Рут представив послови держав Костаріка і Нікараґва потребу як найскоршого скінченя теперішної війни, бо небавком прибудуть на тамошні води европейскі кораблї і евентуально будуть інтервенїювати.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 23 марта:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·20 до 8·30; жито 6·25 до 6·35; овес 8·40 до 8·60; ячмінь пашний 7·30 до 7·60; ячмінь броварний 7·60 до 8·20; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·75 до 10·—; вика 6·50 до 7·—; бобик 6·50 до 6·75; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; конюшина біла 25·— до 40·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 30·— до 35·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).